

Η επιθανάτια φωνή του Κυρίου

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στο κατά Μάρκον ευαγγέλιο αναφέρεται ότι ο Κύριος εξέπνευσε «αφείς φωνήν μεγάλην» και αμέσως μετά ότι «ίδών ο κεντυρίων ο παρεστηκώς εξ εναντίας αυτού ότι όντως κράξας εξέπνευσεν, είπεν: αληθώς ο άνθρωπος ούτος Υιός ην Θεού» (15,39). Πώς είναι δυνατόν να πίστεψε κάποιος στη θεότητα του Κυρίου, μόνο και μόνο επειδή άκουσε την επιθανάτια φωνή του;

Πηγή: crossingkidcity.wordpress.com/

Για να κατανοήσουμε τη σημασία της μεγάλης φωνής του ετοιμοθάνατου Χριστού πρέπει να λάβουμε υπόψη μας τα εξής δεδομένα: Η εξάντληση των σταυρωμένων, ιδίως μετά την παρέλευση μερικών ωρών επάνω στο σταυρό, ήταν ιδιαίτερα μεγάλη. Αυτό οφειλόταν στην απώλεια αίματος, στον συνεχή και έντονο πόνο και κυρίως στη στάση εκτάσεως των χεριών τους, από τα οποία κρεμόταν σημαντικό μέρος του βάρους του σώματός τους, ενώ το υπόλοιπο με μεγάλη μόνο προσπάθεια μπορούσαν να στηρίξουν στα πόδια τους. Η στάση αυτή δεν επέτρεπε στη θωρακική χώρα τους να διασταλεί και να συσταλεί με ευκολία, ώστε να λειτουργήσει κανονικά η αναπνοή.

Όταν ο σταυρωμένος εξαντλείτο και δεν μπορούσε πλέον να στηρίξει το σώμα του στα πόδια του, επερχόταν ο θάνατος από ασφυξία. Γι' αυτό στο κατά Ιωάννην ευαγγέλιο διαβάζουμε ότι οι Ρωμαίοι στρατιώτες έσπασαν τα πόδια των δύο ληστών, που είχαν σταυρωθεί με τον Χριστό, για να επισπεύσουν το θάνατό τους, ώστε να τους κατεβάσουν εγκαίρως από το σταυρό· έτσι δεν θα έμεναν τα σώματά τους κρεμασμένα, ώστε να προσβάλουν την ιερότητα της επόμενης ημέρας, κατά την οποία συνέπιπταν το Σάββατο και η εορτή του Πάσχα. Αφού λοιπόν ακόμη και στο να αναπνεύσει δυσκολευόταν ένας σταυρωμένος, πόσο μάλλον θα του ήταν δύσκολο να μιλήσει. Άρα, το να μπορέσει να βγάλει και μεγάλη φωνή και μάλιστα την ώρα του θανάτου του πρέπει να θεωρείται ιατρικώς

αδύνατον.

Μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι ο Ρωμαίος εκατόνταρχος ως εκ της θέσεως του είχε γίνει μάρτυρας και άλλων σταυρώσεων, αφού ο διά σταυρώσεως θάνατος εκείνη την εποχή ήταν η συνηθισμένη ποινή που επέβαλλαν οι ρωμαϊκές αρχές σε εγκληματίες που δεν είχαν ρωμαϊκή υπηκοότητα, και βέβαια την εκτέλεση της ποινής αυτής αναλάμβαναν Ρωμαίοι στρατιώτες. Πρέπει επίσης να θεωρείται βέβαιο, με βάση τα προηγούμενα, ότι πρώτη φορά έβλεπε ο εκατόνταρχος έναν σταυρωμένο και εξαντλημένο άνθρωπο, που υποτίθεται ότι μόλις και μετά βίας μπορούσε ακόμη να αναπνέει, ακριβώς πριν παραδώσει το πνεύμα του, να κράζει με μεγάλη φωνή, σαν να μην υπαγόταν στους φυσικούς νόμους. Ή μεγάλη φωνή του Χριστού καθίσταται έτσι στο κατά Μάρκον, αλλά και στα άλλα δύο συνοπτικά ευαγγέλια, γεγονός που μαρτυρεί τη δύναμη και την εξουσία του ακόμη και τη στιγμή που θα νόμιζε κανείς ότι έχει περιπέσει στην έσχατη ταπείνωση και αδυναμία. Ο θάνατος του Κυρίου δεν αποτελεί ήττα, αλλά θρίαμβο, είναι η ολοκλήρωση της μεσσιανικής αποστολής του, το καθοριστικό σημείο πραγματώσεως της σωτηρίας του ανθρώπινου γένους.

Η διακήρυξη ότι ο Χριστός είναι Υιός Θεού ειδικά στο κατά Μάρκον ευαγγέλιο δεν έχει ακουστεί πριν από την ομολογία του εκατόνταρχου παρά μόνο στην αρχή του ευαγγελίου από τον ίδιο τον ευαγγελιστή και από τους δαίμονες, οι οποίοι μιλούν διά στόματος των δαιμονισμένων, και βέβαια ως νοερά όντα είναι σε θέση να γνωρίζουν ποιός είναι πραγματικά ο Ιησούς· επίσης ο ίδιος ο Κύριος δέχεται για τον εαυτό του τον τίτλο «Υιός του Θεού» κατά την ανάκρισή του από τον μέγα Αρχιερέα, πράγμα που αποτελεί και την αφορμή για την εις θάνατον καταδίκη του επί βλασφημία. Για κανέναν άνθρωπο ωστόσο, πλην του εκατόνταρχου, δεν αναφέρει ο Μάρκος ότι φθάνει στο σημείο να συνειδητοποιήσει και να αρθρώσει τήν υψηλή αυτή ομολογία, ούτε καν για τον Πέτρο, ο οποίος στο κατά Μάρκον ευαγγέλιο ομολογεί μεν ότι ο Ιησούς είναι ο «Χριστός», δεν παρουσιάζεται όμως να συμπληρώνει αυτή την ομολογία του και με τον τίτλο «Υιός του Θεού», όπως συμβαίνει στη γνωστότερη εκδοχή του κατά Ματθαίον ευαγγελίου.

Δεν είναι ασφαλώς τυχαίο ότι ο εκατόνταρχος είναι ο πρώτος και ο μόνος άνθρωπος στο κατά Μάρκον ευαγγέλιο που ομολογεί σαφώς τη θεότητα του Χριστού. Δεν λέει βέβαια ότι ο Ιησούς είναι «ο Υιός του Θεού», αλλά «Υιός Θεού». Αυτό ανταποκρίνεται στην πολυθεϊστική αντίληψη των εθνικών της εποχής, βάσει της οποίας κάθε άνθρωπος που επεδείκνυε κάποιες ιδιαίτερες ικανότητες ή δυνάμεις μπορούσε να αποκληθεί «θείος» και να του αναγνωριστεί θεϊκή προέλευση. Άλλωστε, είναι γνωστό ότι στην αρχαία ελληνική και ρωμαϊκή θρησκεία ουκ ολίγοι μύθοι υπήρχαν για ανθρώπους με υποτιθέμενη θεϊκή

καταγωγή (Ηρακλής, Ασκληπιός, Αχιλλέας, και ακόμη Μ. Αλέξανδρος, Αύγου-στος, Απολλώνιος Τυανεύς κ.ά.).

Όμως ανεξαρτήτως του τί εννοούσε ο εκατόνταρχος, ο Χριστιανός αναγνώστης του ευαγγελίου λαμβάνει εδώ το μήνυμα ότι ο Ρωμαίος αξιωματικός, έστω και χωρίς να το συνειδητοποιεί, αρθρώνει στο σημείο αυτό λόγον αληθείας ομολογώντας τη θεότητα του Χριστού. Αυτή η ομολογία σηματοδοτεί το άνοιγμα του ευαγγελίου στα έθνη, τα οποία δείχνουν στο πρόσωπο του εκατόνταρχου, που εδώ παρουσιάζεται ως εκπρόσωπος τους, πρόθυμα να αποδεχτούν το χριστολογικό κήρυγμα της Εκκλησίας, ενώ αντίθετα οι Ιουδαίοι, εκτός εξαιρέσεων, σε όλη την έκταση του κατά Μάρκον, αλλά και των άλλων τριών ευαγγελίων, εμμένουν στο να παρανοούν και να απορρίπτουν τελικά το Χριστό.

(Χ.Κ.Καρακόλης, «Ερμηνευτικές προσεγγίσεις», εκδ. Αποστ. Διακονία, σ.55-62)